

CUPRINS

NOTA AUTORULUI.....	7
PREFAȚĂ.....	9
Replicatorul din <i>Matrix</i> și mușchiul de vită strategic	11
Logodnă cu mandat de aducere	15
Judecătorul în regim de „standby“ operativ.....	23
Splendoarea Ateneului, rigoarea Operetei și dezordinea Serviciilor	27
Notă de fundamentare privind această „simulare tactică“	41
Fortăreața de la ANAF și marea împlânzire a agentului“	49
Lansare de carte sub „supraveghere“... la Centrul Cultural al MAI.....	51
Fortăreața Generalului. Cafeaua „Operativă“ și dulăul de epocă	61
Școala veche, epoleții noi și algoritmi stricați	65
Profețiile de la cafenea.....	73
Prăbușirea pilonilor, saltul în politică și monitorizarea de dincolo de nori	79
Liturgia Epoleților	85
Profioniștii tăcerii. Cei care țin zidul fără să ceară aplauze.....	89

Ultimul străjer al iluziei. Ultimul raport pentru	
General.	91
Testamentul de pe bombeuri.	95
Conexiuni în eter. Raportul de Sus și parizerul de jos	101
Vulturul de Catifea! Dincolo de <i>Matrix</i> , un Om	
de onoare.	105
Misiune Îndeplinită. „Vulturul“ la casa lui și	
binecuvântarea din Ceruri	108
Ultimul raport. Între adevăr și supărare.	111
EPILOGUL UNUI MIT	113
POSTFAȚĂ.	115

NOTA AUTORULUI

Notă de interceptare a realității.

Citirea acesteia provoacă pierderea imunității

Această carte s-a scris singură, în pauzele dintre două rapoarte oficiale și o infinitate de absurzi solemni. Nu este un act de creație, ci o scurgere controlată de informații din creierul unui om care a refuzat să stea la poză în albumul de familie al Sistemului.

Nu am pretenția de a face literatură, ci doar de a inventaria, cu precizie, modul în care unii oameni își poartă importanța ca pe o armură antiglonț, uitând că aceasta nu îi apără de ridicol. Mi-am asumat riscul de a călca pe bombeuri lustruite, convins fiind că un General care se respectă va aprecia întotdeauna un atac frontal în locul unei lingușiri de antecameră.

Dedic aceste rânduri Generalului, ultimul mohican al unei lumi unde cafeaua era „operativă“, și onoarea se măsoara în lățimea reverului de la paltonul maroniu. Sper ca la Masa Elitelor de dincolo, Sfântul Petru să-i fi recunoscut „antemergătorii“ și să-l fi plasat direct la Obiectiv, unde să-i fi dat deja avizul de acces în zona VIP.

Lectură plăcută! Și nu uitați..., în România, dacă nu ești interceptat, înseamnă că nu contezi!

Nu e nevoie să raportați lectura. Am eu grijă să se afle!

PREFAȚĂ

Manual de extracție din absurdul cu epoleți

Bine ați venit în „Zona Zero“ a unei Româнии care nu se trăiește, ci se „monitorizează“.

Operațiunea „Iapa de la SIE“. Logodnă cu mandat de aducere nu este doar o cronică de familie cu epoleți. Este autopsia unei lumi paralele unde dragostea are nevoie de aviz de la Otopeni, iar mușchiul de vită se mănâncă strategic, sub supravegherea unui General care-i raportează Premierului... între două sarmale. Este povestea unei caste care a confundat viața civilă cu un mandat de aducere, și fericirea cu un „ordin de zi pe unitate“.

Autorul ne introduce, cu bisturiul unei ironii chirurgicale, în intimitatea „clonei“ perfecte: Cosmin, Replicatorul. Personajul care nu curtează femei, ci le „verifică operativ“, și pentru care inelul de logodnă este o „investiție de șapte mii de lei“ ce trebuie raportată sistemului. Veți simți fiorul rece al Generalului, acest demiurg în palton maroniu de lână fină, capabil să transforme o lansare de carte academică într-un exercițiu de admirație suverană, doar pentru a-și reconfirma propria invulnerabilitate.

Dar, dincolo de porțile „impunătoare“ păzite de un ciobănesc german molatic, această carte ascunde un sâmbure de adevăr

dureros. Veți vedea cum „vulturii” sistemului sunt, în final, îngenucheați nu de inamici externi, ci de facturile la întreținere gestionate de o expertă de la ANAF sau de singurul adversar care nu are nevoie de aviz de la unitate: boala.

În paginile ce urmează, ironia autorului face un pas în spate în fața unui respect neașteptat. Căci Generalul, cu tot delirul său de mărire și cu geanta-diplomat legată de mână, a fost „Ultimul Apărător al Iluziei”. Într-o lume de „fătălai” tehnocrați, el a rămas monumentul unei loialități arhaice, un om care chiar credea că păzește somnul țării flancat de un câine pensionar.

Este povestea unei confruntări între generații: între civilul care îndrăznește să „calce pe bombeuri” și muntele de mândrie care, deși înfrânt la el acasă, livrează verdictul suprem: „Omul ăsta mi-a plăcut! O să ajungă mare!”

Citiți aceste pagini cu precauție. Este o cronică tăioasă despre momentul în care „vulturii” rămân fără cer și trebuie să învețe să plătească întreținerea. Despre „Managementul Strategic” al fumului și al oglinzilor. Este o invitație de a privi în spatele cortinei, acolo unde rămâne doar un scaun gol la „masa elitelor” și un bax de Blue Label lăsat datorie în eterul siguranței naționale.

Atenție! Lectura acestui volum a fost „omologată”. Dacă simțiți că cineva vă citește peste umăr, stați liniștiți. Probabil e doar Generalul, raportându-i Sfântului Petru că ați ajuns, în sfârșit, „la obiectiv”. Această prefată a fost „verificată și avizată”. Lectura poate provoca episoade de sinceritate brutală și dorința subită de a vă schimba numărul de telefon.

Prof. univ. dr. **Alexandru Boroi**

REPLICATORUL DIN *MATRIX* ȘI MUȘCHIUL DE VITĂ STRATEGIC

Era o zi de iarnă prin 2009, genul de zi care îți îngheață până și speranța într-un sistem normal. Pe atunci, eram adjunct la Poliția municipală, o funcție care îmi oferea privilegiul de a vedea cum se scurge logica din instituțiile statului. Mi-a vibrat telefonul, un număr cu prefix de Europa. Am răspuns militărește, cu vocea de om care tocmai a terminat de semnat zece condamnări la plictiseală:

— Da, vă rog!

— Salut, Eugen! Sunt Cosmin.

Cosmin... „băiatul de zahăr“. Îl știam de pe băncile facultății, recomandat de unchiul său, Mihai – o legendă cu epoleți, grei, care mi-l prezentase ca pe un material de soi: „E orfan, Eugen. Muncitor. A crescut-o și pe soră-sa. E băiat bun!“ Între timp, „băiatul bun“ fusese aspirat de SRI și scuipat înapoi sub formă de ofițer de carieră, care credea că, dacă strănută el, se declanșează starea de asediu.

— Sunt în Cipru cu Andreea, prietena mea. Venim la Vâlcea. Vreau să ți-o prezint oficial!

Știam că, în materie de femei, Cosmin opera cu metode arhaice, la limita dintre timiditate patologică și proceduri de interceptare. Omul nu curta fete, el le „monitoriza“. Îmi povestise deja că Andreea e „de familie bună“ și, cel mai important, fusese „verificată și avizată“ de unitate. În mintea lui, logodna semăna izbitor cu târgul de vite. O iapă de rasă, cu pedigree-ul aprobat de General, care trebuia expusă în fața „colegilor de sistem“.

Ne-am văzut la restaurantul City Garden. Cosmin era acolo, costumat într-un negru „Matrix“ atât de scrobit, încât se mișca de parcă fusese programat de un algoritm cu bug-uri. Lângă el, Andreea: o apariție elegantă care părea că a nimerit într-o celulă de criză, nu la o cină. Pe masă, o sticlă de vin bun executa deja „ordinul de zi“. Cosmin, renumit pentru zgârcenia care ar fi făcut un cămătar să plângă de milă, a preluat frâiele meniului.

— Recomand mușchiul de vită! Cel mai scump, e de top! a debitat el cu o siguranță de expert, deși eram convins că acasă mânca parizer pe ziar ca să facă economie pentru epoleți.

— Am fost în Cipru..., am obținut toate aprobările necesare pentru ea. Au verificat-o băieții, e „curată“, corespunde cerințelor operative. Ne căsătorim! Am vorbit cu Generalul, el a dat verdictul. E ce trebuie pentru profilul meu!

Bătea câmpii cu o dezinvoltură bolnavă. Vorbea despre femeia de lângă el ca despre o piesă de schimb pentru un Glock, pe care „unitatea“ îi dăduse voie să o monteze în garajul conjugal.

— I-am luat și inel! Arată-l, Andreea! Șapte mii de lei, tată! Arată-l mai bine, să se vadă investiția!

Sărmana fată mi-a întins mâna cu o spaimă mută. Am încercat să sparg gheața, să-l aduc cu picioarele pe pământ, să-l smulg din „nori”.

— Măi Cosmine, dragostea e în doi, nu e ordin de zi pe unitate. Trebuie să vrea și fata, că nu e mandat de aducere.

Atunci, Andreea s-a luminat brusc la față:

— I-am spus și lui, eu nu vreau nuntă. Nu mă mărit sub nicio formă!

Cosmin n-a clipit. S-a uitat la ea cu o milă superioară:

— Lasă, puiule..., vorbește Generalul cu tine. Te lămurește el. Te-a verificat personal. Te angajăm la BNR, e discutată deja cu Isărescu. E bătută în cuie, n-ai unde să fugi!

LOGODNĂ CU MANDAT DE ADUCERE

„Coletul“ și misiunea specială de la Beirut

Timpul a trecut. Cosmin mă mai suna să-mi amintească faptul că nunta e sigură, chiar dacă mireasa încă depunea contestație. Prin primăvara lui 2010, primesc o nouă „alarmă“.

— Salut, Eugen! Sunt la aeroport, aterizez de la Beirut, din misiune! Vin direct la Craiova, la restaurantul părinților lui Andreea. Îți trimit mașină, te ia „un băiat de-al nostru“. E instruit! Vin și Generalul (greul de la SIE), și președintele tribunalului... Au an-temergător!

La poartă a parcat un Audi A6 negru. Din el a coborât un alt „Replicator“ în costum negru. Mi-a deschis ușa din spate cu o politețe de dricar de lux. Pe drum, șoferul vorbea codat la telefon, de parcă transporta focoare nucleare. Când am ajuns la Craiova, „Matrix“ a raportat scurt în receptor.

— Să trăiți! Am ajuns cu „coletul“!

„Coletul“ eram eu. Mi-am pipăit buzunarele să văd dacă am timbru de prioritar. N-am apucat să cobor, că „Vestitul General“

s-a materializat lângă mașină, flancat de președintele tribunalului, care era galben precum ceara și părea că a uitat să respire fără aviz de la unitate. Generalul mi-a întins mâna cu o aroganță monumentală.

— Am fost numărul doi la SIE, sunt consilierul Premierului-Generalul. Această misiune se află sub directa coordonare a Premierului! mi-a șoptit el, de parcă marea „misiune” nu era doar o masă cu sarmale.

În spatele lui, Judecătorul – galben ca ceara de proastă calitate – încetase să mai respire. Omul intrase în modul „standby”, de teamă să nu perturbe emisiia de importanță a Generalului. Vedeam în General tot delirul de mărire al lui Cosmin, peste care se depusese arhaismul omului „de sistem” care crede că Universul are nevoie de avizul lui ca să se rotească.

Prânzul cu epoleți și asfixierea judiciară

Am intrat în restaurant. Andreea m-a întâmpinat cu o bucurie disperată: eram singura ei ancoră de normalitate într-un ospiciu cu epoleți. Ne-am prăbușit la o masă de separeu, pe locuri „prestabile tactic” de General. Eu m-am aruncat pe platourile cu aperitive, restul erau încremeniți...

Judecătorul a așteptat până când Generalul s-a îndopat ostentativ, apoi a început să ciugulească și el, cu mișcări de pasăre speriată.

Deodată, liniștea a fost sfâșiată de o sonerie de ceas deșteptător ruginit. Generalul a scos tacticos telefonul dintr-o husă de

piele prinsă de curea și s-a îndreptat brusc, de parcă primise o descărcare electrică.

— Să trăiți, domnule Premier! a răcnit el în separeu. Da..., am ajuns la obiectiv. „Obiectivul” e sub supraveghere! Omul nostru vine direct de la Beirut, l-au extras două echipaje de la Otopeni..., are totul asupra lui! L-am securizat!

Judecătorul era deja pământiu. L-am mișcat discret:

— Vă e rău?

— Nu..., a scos el un sunet stins. Generalul a continuat raportul, mândru ca un păun.

— Vă raportează că mă ocup personal de fiecare etapă! Să trăiți! a încheiat el triumfător. Apoi l-a apelat pe Cosmin.

— Raportează locația! Ai la dispoziție treizeci de minute! Băgați presiune! Executarea!

Generalul s-a întors spre familie cu o voce de tunet:

— L-ați recunoscut pe Premier? El coordonează operațiunea! Totul e hotărât! Băiatul trebuie să se căsătorească! El are misiuni cruciale, oricând poate primi un glonț în cap! Dar e pregătit, are instruire specială...

Apoi s-a uitat la Andreea, scanând-o ca pe un suspect:

— Corespunzi! Te-am verificat, îndeplinești condițiile operative! De luni te muți la București. Te angajăm la Banca Națională Română, e discutată cu Isărescu!